

K·MEO

JO VAIG AVISAR MAZÓN

Home sense cap servei s'assabenta de la riuada pel transistor

No vos diré com ma dic per no fer més enrenou. Basten les meues inicials (A,B,C,) com l'abecedario. Lo dia de marres (de l'aiguat vull dir-vos) jo anava solet quan vai sentir una ventisca de cojones. No semblaie gaire però els valencians som chent que poc se fiar (estem envoltats de mal veïnatge, catalans per un lado i castellans per l'otro) i vai anar cap a casa meua per un sí de cas. Ai collons! Que arribo i no funcionae res. Ni la llum ni l'aigua ni lo telefono... Ni lo gos remenava la cua. Cagun Déu, aquí en passe alguna, pensae jo mismo. Ja vai minjar neguitós, que voleu que us diga. No sóc de molta conversa però conyo, estar incomunicado sense enteram de nada tampoc m'agrae. I allavonses me recordo de lo transistor, cagun Déu la de temps que ni me lo mirae. Un regalo de la dona que va eixir de la vida un mal dia. I vai i collons, que encara funcionae! Com vai recordar la Paquita! Bueno, música n'hi havia i notícies

però res de lo vent ese com carregat i pixaner que cada vegade picava més fort... No ploie encara però alguna en portava de cap lo temps.

Aniré a lo Restaurant vai dir-me. Prop de casa n'hi ha una casa de comidas fina que lo Felipe en quedar-se l'horta va convertir en Restaurante i força bé que li va al punyetero.

Tot just eixir que ja me cauen quatre gotes i mo vai imachinar ja tot. Mos venia una tempesta de cojones. Lo Felipe stae a la cunya trescant de valent. Coño, me va dir, tinc fenya que hi ha lo President. Del València? vai preguntar jo. De la Generalitat va contestam. Hostia!

No mos coneixem amb lo President però diuen que és tan propero que m'armo de

rauxa valenciana i, con perdón li dic, Presidente aquí se avecina una de gorda. No sabia de que li parlava. Aquí bufa un viento que no trae nada bueno, Presidente. I ell, nada. Amable però en bàbia. Serán los mensajes que te han llegado li diu una companyera de taula. Lo President va aixecar-se i mirà per la finestra. En tornar em va somriure i va dir-me que no me preocupase, que aquello no era nada i tot seguit va demanar al Felipe una altra botella de cava.

Jo dic lo que va passar. Jo el vai avisar. Després allà ell. Jo amb lo transistor ho he passat relativament bé, enteram-me de tot i una mica més. Collons quin aiguat... i quin President, la hòstia.

GARSA PROSTÀTICA

NO MATAVA PROU BÉ

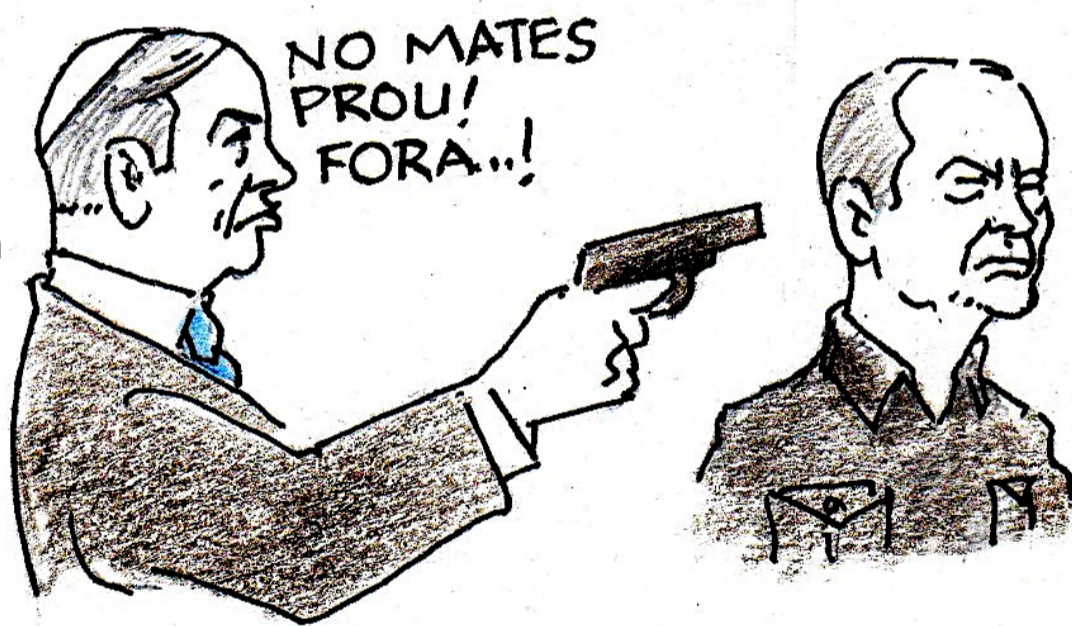
Netanyahu destitueix Yoav Gallant, ministre de defensa israelià

El bo del Benjamín, el mateix primer ministre d'Israel que ha condemnat el "pogrom" patit pels seguidors d'un equip del seu país a Holanda (sense escoltar les provocacions dels tifosis jueus a la mateixa ciutat) ha decidit ara, destituir al seu Ministre de defensa.

Es mirarà com es vulgui, però un ministre de defensa generalment no es caracteritza pel seu amor a la pau i la concòrdia i si el ministre en qüestió és jueu, ja podem jurar que pacifista no ho és. L'historial de Gallant com a polític és qualsevol cosa menys negligent envers Palestina. Home dur, inflexible, contundent i absolutament negat per reconèixer les raons alienes a la jueva. Doncs bé, per a Netanyahu, el ministre Gallant no és prou bèstia. Lògicament el Benjamín no ha dit aquestes paraules, ell atribueix la destitució a desavinences, a manca de confiança mútua, com si es referís a dos socis d'un Restaurant de moda que

difereixen entre com presentar l'amanida tèbia en el menú.

La realitat és ben diferent. L'enfrontament entre els dos polítics ve de lluny. Gallant ha deixat anar més d'una vegada l'opció de pacte entre Israel i Palestina a favor de l'alliberament dels retinguts per Hamàs. Un pacte polític per una solució humanitària, però Netanyahu no vol saber res de pactes. Ell necessita destruir als palestins encara que sigui en detriment dels seus compatriotes. I aquesta, novament és la qüestió que finalment els ha enfrontat i ha portat a l'expulsió de Gallant. Gallant insistint en la opció d'alto el foc i converses i Netanyahu ofuscat per disparar la metrallera

carregada.

El perfil dictatorial de Netanyahu es fa palès fins i tot en l'excusa que dona per justificar el cessament del seu ministre. "Els desacords s'han fet públics d'una manera inacceptable", ha dit el Benjamín en una mostra excepcional de transparència. I d'altra banda una frase molt pròpia de la intel·ligència populista tan de moda actualment "els enemics d'Israel han obtingut un gran benefici amb les paraules de Gallant". Què maco! Acusar al teu ministre d'ajudar a l'enemic és la millor manera d'executar-lo a nivell popular. Una mostra més de la humanitat de l'inefable líder.